

הנה היצירות ראה גם ראה כלומר התבונן בשתייה כי בברית את
 כנף מעילך ולא הרחקך כיון שבמכת כתי המעיל לא
 הבלתיק המהות ולא הרחקך וכמו שכתבו הדרק והללגנבי
 הכמות של וישמע דוד אח אנשי בדברים שהאנשים אשר
 עמו רני להורו והוא דוד עשה עמו כאלו רנה לפגוע
 בו הקלה ולקח השנין והפריחו בדברים וכו' היתה
 נפכה שלא קיווה על שאל אש כי זהו אמר כי
 כיון שבכדיהת המעיל היתה פכה להנלחך דע וראה
 שאין בידי פשע עלהבלת בגדיך וכריתת המעיל דסוד ליה
 כחותך זרוע אביו לרפואה כראמך גם לא הטחתיך לא
 על שחשדתיך לשוץך דמים וטרדך מותר משום כל
 במהקרת ולא השטתי למה שאמרתי אם ברור לך וכו'
 שלא בז על עסקי נפשות בגון אב על כן וראה אבי
 לפי שאוקה צורה את נפשי לקחתה ואוקה כדורף ולפיכך לא
 אוכל לחסם שלא באת על עסקי נפשות הנה כי זהו
 לרעה היות האדם מחויב בכבודו חמוי כהחייבו בכבוד אביו
 דאמרינן בכמה דוכתי ובמסכת קידושין תר עכברו
 בחיינו ומכברו כמותו ומדיוק השלשן דבמותו ולא אשר
 לאחר מותו שכן היה יותר צורך כפי מסקנת הגמ' שאמר
 מכברו כמותו כיצד שאל היה אומר דבר הלכה מפיו או'
 אלא כפרת שאכבו אז ול זהו דומים דלאחר מיתה
 כדמסקי התם דלא שכן אלא לזי חרשים אצל לאחר
 י' חרשים אומר י' אלא כן היה דאוי ומחויבו לומר ל
 לאחר מותו וכמו שכתב המעבדים הענין בענינו בלשון
 דלאחר מותו שפטר מזה או לפחות היה לו לומר
 מכברו מיתתו שפטר לטון זה אחר מיתתו כמו שפטרנו
 גדולים דריוקו שפטרנו מחייביו וכן דריוקו במיתתן
 קריווי חיים שהרנה בן וכו' ולקח אחרי מיתתו ואפי'
 זמן רב אצל באמרו כאלן כמותו שגראל בעת מותו רנה
 לכלול בן דחייב הן להחשמה כהספרו והיינו בשעת
 המיתה ובימים הללו לה בשעת חמשה ימות היתה לטנות
 לשונו ולומר כמותו שיהא כשפטר זמן הקרוב ל
 למיתה ולעולם ואשכחל אחר כך כמותו כיצד היה
 אומר דבר הלכה וכו' ואמר הני כפדת משכבו או א'
 משום פשיטותו לא רנה לומר דיתעסק בהספרו כי
 כדאמרך דהואו פשיטא ונפקא מה' דכל העם חייבין
 בהספר הת"ל על כן בנו וכמו שאל בנקומות הרבה
 ובייחוד אחר הקדמת לנו הנכנת פתח המספר אחת
 אומרת תנו רבנן בשע' פטירת חכם כל העם חייבין לככות
 עליו דכתיב ושמואל מת וכו' וטורס כבא לביאור דאוי למי'
 לב בי מה לא להביא ראיא משמואל דבשעת טעירת ת"ל
 כל העם חייבין לככות ולפי' ולפי' משה ואהרן שמואל
 יוחר קודם מן התורה דכתיב בהוויכבו כל ישראל ושמואל
 בדורו כבשה ואהרן בדורם ועוד למאי אנטריך להביא
 שני פסוקים דשמואל מת וימת שמואל וכחד מיניהו פני
 ואם היה הרבון בסת לחוק הענין היה לו לומר ואומר
 ולא בלשון דכתיב ובתיב שהמנהג הוא דכתיב ובתיב
 קשו קראי אהרדי ועוד מה היא כותה התנא בדברי
 הבריתא שהשארות מדרקאמר כל ישראל לאו שפטי
 מעקבנו

ונאה לקרובים בגון אח על אחיו על כן אמר כי כאן
 בענין יסודיקם כנגד חלק ההספד המתחם לרשעים בהספד
 וההבדל הנמשך ואלו זה על ידי קרובים על כן אמר לא
 יספדו לו היו חמו וכו' אחרת כי זה רמז להספד הקרובים
 וכנגד זה השלח המתחם למינייה השבטים וראוי עי' חז"ס
 על זה אמר לא יספדו וכו' ארון והיו הדור שפירטו אל
 הסהלות והתאורס' ינא לנו מה כי ההספד פעמים
 שהיה נותן והגון עי' השבטים הקרובים וכל שהוא יוחר
 קרוב קודם בזה כינא בדבר גדון י"ה-שאנו בו כי מ'
 מחמר היות המסדרון והגון בהשלח רבוי עד אין מספר
 כל הקרב הקרב לו נאה לבדך על הרעה כי על כן באתי
 בוכה ומבכה אחרים עמי כי כפל ממנו רב ועונם הומה
 היה עלינו לילה ויומם והוא שעמרה לי היתה קופץ
 בראש כמו שאל התקולס שהאכל מוסב בראש שאלמר
 כחש' אכלים ינחם ינחם כתיב וכבר למדנו זל
 שכבר חמיו על אדם מוטל עניו ככבודו אביו שאלמר
 ואפי' ראה גם ראה הגם שלפי שעורי הוכחה הכתוב
 ליחם שמה בשם אב כמו שארנה הדברים וכו' אפי'
 להעתיק הפסוק כאן כדי שמתקדם כנא להתקין זה
 תוארן ויבא שאלו להסך את רגליו במערה ודוד ואנשי
 בדיכתי המערה יושבים ויכרות את כנף המעיל וכו' ויהי
 אחרי כן ויך לב דוד על אשר כרת את המעיל
 אשר לשאלו וכו' היום הזה ראו עיניך אשר נתקן ה'
 אלהיך בידי במערה ואמר להרצך ותחם עליך ואומר
 לא אשאל ידי באדוני כי משיח ה' הוא ואפי' ראה גם
 ראה את כנף מעילך כי בברית את כנף מעילך ולא
 הרחקיך דע וראה כי אין ידיר פשע ולקחתי לך וראה
 צורה את נפשי לקחתה עד כאן . ומכבר ה' ה'
 הרקדוקים השייכים בענין זה שאפי' עי' ה' הקולמוס
 ולא אצריס אחרת נא ואראה מה ליחם כאלן בשם אב
 ולא בשם ארון כמנהגו בכל מקום אשר בעבור זאת
 להבין הכתובים ארשים בזכרוננו מה שאמרנו בגמ' ואמר
 להרצך ואמרתי מבני ליה אלא אמר דוד מן התורה
 מותר לך להרצך שאתה בא במהקרת והבא להרצך
 השם להרצך אלא נביעות שך חסם עליך וכו' ועוד אמרו
 זל אם וזהה השם עליו דמים לו אם ברור לך הדבר
 כשם שאל בא על עסקי נפשות בגון אב על בנו ד'
 דודאי שאל יספדו דמים לו ומיתה אין לו ובכתב המצבן
 דלאו דוקא אב על בן ואין הכי נמי אם על אחריו והכותב
 על חתנו וכו' ועוד אמרו זל דהחובל באביו חייב א'
 אכל חם הוא לרפואה בגון שחיתך זרוע אביו להגילו
 ממיתה מותר על דרך זה יתייבשו הכתובים אשר דוד
 לשאלו היום הזה ראו עיניך כלומר מן התורה מדר
 ומחר כדרך דל' אלא ותחם עמי עליך כי משיח ה' אתה
 ואת שאתה באביו וכיון שאת' לכאבי שאתה חמי ברור הדבר
 שאל באת על עסקי נפשות ולפיכך אין לך מיתה ותקפה
 לי הי' אפי' שדמך מותר ועוד תקפה לך מיתה ותקפה
 אפי' הי' אפי' ריחמתי ידו להחול בגדיך ואין חסם ויכול
 להבול כבודו אביו על כן בא להסיב לטעיהו ואמר א'
 ואפי' כלומר אם מקבת שאתה אפי' תקפה אותי שמים